

233 ДОЛИНОЮ ПЛАЧУ

Долиною плача

Слова і музика П. Ф. Захарова

1. До_ ли_ но_ ю пла_ чу й скор_ бо_ ти і_

2. Не раз ко_ лоч_ ка_ ми був о_ дяг роз_

3. На смерт_ ні страж_ дан_ ня, на по_ двиг ве_

4. До_ ли_ но_ ю пла_ чу й скор_ бо_ ти і_

ду я, по ра_ не_ ні но_ ги, не_ ма сил і_

дер тий, і сер_ це вто_ ми_ лось у гру_ дях дав_

лич ний до_ ли_ но_ ю пла_ чу Гос_ подь мій і_

ду я, не су хрест по_ кір_ но в ю_ до_ лі зем_

ти. Я тяж ко страж_ да_ ю, і ду_ шу тур_

но. Гріх всю ди па_ ну_ є, і скрізь - по_ дих

шов. За Ним шлях жит те_ вий на_ пра_ вив я

ній, а світ ло не_ бес_ не на_ ді_ ю да_

бу є: не впа_сти б у прі_ рву грі_ ха на пу_
 смер_ ті, не зна_ ю, що стрі_ ти ме_ не мо_ же
 в віч_ ність - і мир бла_ го_ дат_ ний у сер_ це вві_
 -ру_ є, бо віч_ ність вже ся_ є ме_ ні вда_ ли_

ті. Я тяж ко страж_ да_ ю, і ду_ шу тур_
 знов. Гріх всю_ ди па_ ну_ є, і скрізь - по_ дих
 йшов. За Ним шлях жит те_ вий на_ пра_ вив я
 ні, а світ ло не_ бес_ не на_ ді_ ю да_

бу є: не впа_сти б у прі_ рву грі_ ха на пу_ ті.
 смер_ ті, не зна_ ю, що стрі_ ти ме_ не мо_ же знов.
 в віч_ ність - і мир бла_ го_ дат_ ний у сер_ це вві_ йшов.
 -ру_ є, бо віч_ ність вже ся_ є ме_ ні вда_ ли_ ні.